

paa § 2. Som den sidste ærede Landstingsmand bemærkede, er det kun for et Aar, at Loven skal gjælde, og naar der tages Hensyn til den Maade, hvorpaa det høitærede Thing har stillet sig til Sagen, igjennem den Beslutning, som det vedtog iførgaars, og det Løfte, der fra min Side dertil blev knyttet, troer jeg, at det utvivlsomt stikker sig saaledes, at der selv om der maatte være Noget at bemærke med Hensyn til det Formelle, i det Forhold, hvori § 2 kommer til at staae til Afstemningen i andre Retninger, ikke vil være Noget, der for det høitærede Thing kan afgive en afgjørende Grund til ikke at vedtage § 2.

M. P. Bruun: Hvis jeg maatte fortsætte, saa vil jeg endnu tilføje, at ihvorvel jeg skal afgive min Stemme for § 2, saa er det rigtignok med stor Overvindeelse, og det navnlig af Hensyn til for det Første det forkeerte Forhold imellem Bestemmelsen i Finantsloven og Bestemmelsen her, thi det kan dog virkelig ikke være det rette Forhold først nu at sige, at det skal skee, efterat der i Finantsloven er bevilget Penge dertil, og af Hensyn til for det Andet, at Bestemmelsen i § 2 jo slet ikke staaer i nogen som helst Forbindelse med Bestemmelsen i § 1. — Hvad der imidlertid for mig er det Afgjørende for at stemme for § 2, er Frygten for, at det, naar jeg undlod det, ellers vilde gaae ud over de Embedsmænd, der omhandles i § 1. Jeg skal endnu henlede Opmærksomheden paa, hvor forunderligt hele denne Sag staaer. Vi have en heel Slump Vedtagelser over denne Sag, 3 her og 4 i Folkethinget. Vi have en Vedtagelse under Finantsloven, vi have en Vedtagelse af en Beslutning, vi have en Vedtagelse af en Paragraph i den ene af Lønningslovene, og vi have en Vedtagelse her i denne Dyrtslov. Dette er mig saa paa-faldende, at jeg mener, at disse fire Vedtagelser ville staae som et stort parlamentarisk Mindesmærke for dem, der have givet Anledning til dem.

Judenrigsministeren: Jeg kan ikke indrømme, at Bestemmelsen slet ikke skulde staae i nogen Forbindelse med selve Loven. Det Spørgsmaal, som naturlig maa opstaae, hvor-

vidt der med Hensyn til Gager, som ere fastsatte i Henhold til Finantsloven, skal beregnes Dyrtsstillæg, bliver løst ved § 2, idet den bestemmer, at der ikke i selve § 1 indeholdes en Bemyndigelse hertil, men at Ministeriet, forsaavidt det desuagtet skulde paatænke at give vedkommende Embedsmænd et Lønningstillæg, maa erhverve Tillægsbevilling. Hvad derimod angaaer Forandringer fra den Bemyndigelse, der er givet i Finantsloven, til det Paabud, der er givet her, skal jeg villig indrømme, at jeg heller ikke skjønner Andet, end at man heri maa see Udtrykket af en vis lidenskabelig Sjærlighed til det Spørgsmaal, som har gjort, at man fandt det hensigtsmæssigt at udtrykke sig paa en saadan Maade.

Drejer: Jeg skal til hvad der er blevet hævret af den ærede 3die Landstingsmand for 10de Aar (M. P. Bruun) dog endnu bemærke, at den ene af de Grunde, han anførte for at gaae ind paa § 2, saavidt jeg skjønner, ikke har meget at bethyde. Han anførte nemlig som en Grund hertil, at den Omstændighed, at Loven kun skulde gjælde for eet Aar, maatte forandre Forholdet betydeligt, idet man kun bandt sig for eet Aar og altsaa senere vilde kunne komme tilbage dervfra. Jeg seer ikke, at bemeldte Omstændighed egentlig indeholder nogen synderlig betydelig Grund til at gaae ind paa Paragraphen; thi ved det andet Lovforslag, som jeg har henpeget til, var der jo ogsaa kun Tale om at binde sig for et begrænset Aaremaal. Man kan jo overhovedet ikke sige, at man for bestandig binder sig ved en Afstemning, da man jo altid har Frihed til, hvis man senere kommer til den Overbevisning, at der bør skee Forandring i det, man har vedtaget, at gaae ind paa en Forandring. Det er heller ikke det, man direkte binder sig til, hvori jeg seer Betænkeligheder; men det er Følgerne, Consequenterne af de Indrømmelser, man gjør, jeg frygter for, og disse ville være lige stærke, hvad enten Bestemmelsen staaer i en Lov, der kun skal gjælde for eet Aar, eller i en Lov, der skal gjælde for flere Aar. Jeg kan heller ikke i hvad den ærede Justitsminister anførte for at gaae ind paa § 2 see nogen egentlig Grund, nemlig den Omstændighed, at